

Sygn. akt VII W 1459/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Marta Przybylska

Protokolant: Kamila Kolowca

w obecności oskarżyciela publicznego z K. w K. A. B.

po rozpoznaniu dn. 02.06.16r., 30.06.16r.

sprawy

J. Z.,

syna J. i A. z domu S.

ur. (...) w msc. R.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2015r o godz. 19:55 na ul. (...) kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki i mikrofonu w ręku

tj. o czyn z art. 97 k.w.

1. uniewinnia obwinionego ***J. Z.*** od popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 97 k.w.;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kwotę 216 (dwieście szesnaście) złotych tytułem poniesionych kosztów obrony z wyboru;
3. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt VII W 1459/16

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2015r. o godzinie 19:55 w miejscowości K. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) i Państwowej Straży Pożarnej funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w K. zauważyli pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), którego kierowca tj. J. Z. korzystał z telefonu komórkowego w trakcie kierowania pojazdem. Kierowca został zatrzymany do kontroli drogowej. Funkcjonariusze podczas kontroli nałożyli na sprawcę wykroczenia mandat karny w wysokości 200 zł i 5 punktów karnych oraz pouczyli o prawie do odmowy przyjęcia mandatu. J. Z. skorzystał ze swojego prawa i w związku z tym została mu udzielona informacja o sporządzeniu i skierowaniu do Sądu Rejonowego w Kaliszu wniosku o ukaranie.

(dowód: notatka urzędowa – k. 1)

Obwiniony J. Z. jest synem J. i A. zd. S.. Ma 64 lata. Jest żonaty. Prowadzi własną działalność gospodarczą. Posiada mieszkanie. Nie był karany.

(dowód: protokół przesłuchania obwinionego – k. 13-14)

Obwiniony J. Z. przesłuchany przez funkcjonariuszy policji nie przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Podał, że w dniu 18 kwietnia 2015r. około godziny 19:55 kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej (...) i został zatrzymany do kontroli drogowej, lecz nie wiedział z jakiego powodu. Zaprzeczył, aby rozmawiał przez telefon w trakcie kierowania pojazdem. Oświadczył, iż jechał wtedy po pracy, miał zakurzoną głowę i mógł się drapać po uchu.

Na rozprawie głównej obwiniony również nie przyznał się do popełnienia stawianego mu zarzutu i podtrzymał wyjaśnienia złożone przez siebie wcześniej.

Oceniając wiarygodność opisanych powyżej wyjaśnień obwinionego Sąd uznał, że są one prawdziwe. Jego wypowiedź była spójna i logiczna. Nie zawierała sprzeczności czy rozbieżności mogących ja podważyć. Obwiniony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego czynu, przy czym brak jest wiarygodnych dowodów pozwalających na przyjęcie odmiennego stanowiska.

Świadek M. Ż. jest funkcjonariuszem policji, który przeprowadzał kontrolę drogową z udziałem obwinionego. Zeznał on, iż zatrzymał obwinionego do kontroli drogowej, z uwagi na fakt korzystania przez obwinionego z telefonu komórkowego w trakcie kierowania pojazdem. Zdaniem Sądu trudno dać wiarę zeznaniom świadka, bowiem nie przemawiają za tym żadne dowody zebrane w sprawie.

Okoliczność, że obwiniony około godziny 19:55 rozmawiał przez telefon komórkowy nie znajduje również potwierdzenia w informacji dotyczącej wykazu połączeń wychodzących w dniu 18 kwietnia 2015r., z numerów telefonu, którymi w tym czasie dysponował obwiniony. Z informacji tej nie wynika, bowiem iż obwiniony w okolicach godziny 19:55 odbierał połączenia telefoniczne.

(dowód: rejestry połączeń – k.43-44, 50-63)

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości sądu. Z tych względów Sąd nie odmówił im mocy dowodowej.

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu, analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, iż obwiniony J. Z. dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia zakwalifikowanego jako czyn z art. 97 kw.

Przepis art. 97 k.w. chroni porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym na drogach publicznych, które może być zagrożone przez naruszenie innych przepisów Prawa o ruchu drogowym. I tak obwiniony swoim zachowaniem miał naruszyć przepis art. 45 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, z którego wynika, iż kierującemu pojazdem zabrania się korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku.

Należy podkreślić również, iż zakaz wynikający z cytowanej ustawy odnosi się nie tylko do rozmowy przez telefon, ale również korzystania z tego telefonu w ujęciu znacznie szerszym, a więc również odczytywanie wiadomości, odsłuchiwanie tzw. poczty głosowej czy przeglądanie zawartości pamięci telefonu. Może zatem zaistnieć taka sytuacja, iż obwiniony faktycznie w trakcie jazdy korzystał z telefonu a nie będzie to odzwierciedlone z bilingach. Jednak analizując dokładnie przedstawione przez obwinionego rachunki, zarówno odnoszące się do telefonu o numerze (...) jak i (...) można dostrzec, iż w dniu zdarzenia w godzinach zbliżonych do godziny zatrzymania przez funkcjonariuszy tj. 19:55, obwiniony nie dokonywał żadnych połączeń wychodzących ani nie odbierał telefonu.. Natomiast za

korzystaniem z telefonu w ujęciu szerszym przez obwinionego nie przemawiają żadne dowody zebrane w sprawie. Zatem nie można przyjąć, iż korzystał on z telefonu trzymając go w ręce.

Zauważyć należy również fakt, iż do zatrzymania obwinionego doszło już w godzinach wieczornych, po zachodzie słońca, co mogło ograniczać widoczność. Zdaniem Sądu znajdujący się kilka metrów dalej obserwator nie jest w stanie kategorycznie stwierdzić czy kierowca trzymał rękę przy głowie np. drapiąc się po uchu jak w tym przypadku wyjaśnił obwiniony, czy na pewno trzymał przy tym uchu telefon.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału nie da się jednoznacznie przypisać obwinionemu sprawstwa i winy odnośnie incydentu z dnia 18 kwietnia 2015r., który wyczerpywałby ustawowe znamiona wykroczenia z art. 97 k.w. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wyjaśnień obwinionego i jego wersji przebiegu zdarzeń.

W oparciu o powyższe rozważania Sądu uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 97 k.w.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnia art. 118 § 2 k.p.w., zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

SSR Marta Przybylska